

I 1931 var den gjennomsnittlige lønn for industriarbeidere ca. 60 øre for en ti-timers dag. I gullminene er lønnen enda lavere, slik at arbeidernes utgifter til mat ligger 20 - 30% under minimum for fanger i indiske fengsler..

Siden 1850 er løvestandarden i India sunket til omkring det halve. Tar en by og land under ett år er den gjennomsnittlige dagsinntekt ca. 6 øre.

I 1881 var den gjennomsnittlige levealder i India 30 år. I 1931: 23 år.

Under kampanjen for en ny forfatning etter forrige verdenskrig lot den kommanderende general i byen Amritsar sine tropper fyre på et ubevopnet demonstrasjonsmöte. 600 mennesker ble dropt og 1600 såret. Generalen ble tildelt en mild frettosettelse, som imidlertid det engelske parlamentet igjennom hevet, samtidig som en gave på 400 000 kroner ble overrakt den tapte general fra bounndende landsmenn i England og India.

Winston Churchill har en del av sin formue plassert i indiske papirer. Han var i fredstid fører for den ytterliggående fløy av de engelske konservative som hårdnakket kjempet mot enhver "ettergivenhet i det indiske spørsmål". R. S.

Kjære leser! Alle de tall som er brukt her er offisielle, og hentet fra statistikk og rapporter om India utarbeidet av engelske autoriteter.

D.S.

Ropublikken Libanon er en del av Syria som til 1918 var en tyrkisk provins. Dette år ble landet besatt av engelske og arabiske tropper. Befrielsen fra tyrkerveldet førte til gjennombrudd for selvstendighetsbevegelsen. Men i 1920 ble Syria besatt av franske tropper, og i 1923 bekrefet Folkeforbundet dette ved å gjøre landet til fransk mandat. - Befolkningen har flere ganger gjort opprør mot de franske undertrykkere, i 1925/26 så alværlig at franske fly måtte bombardere Damaskus for at "ro og orden" skulle vende tilbake.

Under forrige verdenskrig fikk Syria og Libanon - i likhet med andre land i den nære orienten - løfte på freidalliertes om full nasjonal uavhengighet. Dette løftet ble brutt, i likhet med en rekke andre løfter.

Løftet er blitt fornøyt under denne verdenskrig, så sent som i 1941. Imidlertid har Libanon ikke villt vente til landet fikk den lovete selvstendighet som nådøgavo. Regjeringen hadde nylig framsatt et lovforslag i parlamentet om full nasjonal uavhengighet. Men før debatten begynte arresterte de franske de Gaulle-myndigheter presidenten, regjeringen og de fleste parlamentsmedlemmer, og satte Senegal-tropper inn mot befolkningen. - Begivenheten har utløst en voldsom protestbevegelse i alle arabiske land. De britiske autoriteter har tatt avstand fra de Gaulles kup, og erklærer at Libanon er et av de ikke områder som er besatt av engelske tropper. - 9 og 10 engelske arméer, omlag 1 million mann, står i Syria, og det vil vise seg å være tilstrekkelig til å gjennopprette ro og orden i Libanon som har 900 000 innbyggere. -P.

--XXX--

Moskva radio: 11-11-43

Fra Sovjet meldes at partisancer i Trømsø-distriket har erobret et lager med troppeutstyr. De møtte nesten ingen motstand fra vaktens side.

"Folkesenderen Norges Frihet" 12-11-43

Nestenes transportmuligheter i forve er blitt meget vanskelig etter avbrytelsen av transittrafikken gjennom Sovjet. De allierte har nu senket 20 båter langs kysten til Trømsø og nordover Trømsø har våre russiske allierte sanket like mange i samme tilsrum. Men okkupasjonsarméens stilling vil først bli katastrofalt og kanskje bli nødt til å evakuere vårt land når hjemmekonflikten setter sine krefter inn i kampon. våre partisancer må gjennomføre minelægging og organisere angrep på båtene i havnen og ved kaiene, man må forsøke å smugle bomber ombord. Bensin kan også brukes, Partisanene må merke seg de sårbarste steder på skipene så som maskinrummet, rormaskinen, rorset og lenspumper. De jugoslaviske og danske patrioter har vist hvor effektivt denne kamp kan gjennomføres. Organisator partisanbevegelsen.

--XXX--

Dette er din avis. Derfor må du selv spre den og gjøre dine arbeidskanaler kjent med døns ideer. Bli Fremtidens sondebud og sosialismens forkjemper i vårt land.

4554
Mappe 32
Ekspl Y
Arg. 1943
808/4

AU FRENCHIE!

Nr. 4

Desember 1943

Kapitalistisk strategi.

Den 1. september marsjerte tyske tropper inn i Polen og dermed begynte den 2. verdenskrig. Forspillet var tilsvarende klart og greit. Tyskland måtte ha Danzig, det Stortyske Rike måtte beskytte rasefeller som brutalt ble undertrykket av polske undermenneskor osv. Kort sagt krigsårsaken var like klar som i 1914, da mordet på 2 forholdsvis likegylige personer ble brukte som begrunnelse for et myrderi som krevet over 10 millioner døde. Senere har vi fått vite at mordet i Sarajevo bare var et påskudd til å slippe krigen løs. Krigen skyldtes rivaliserende kapitalistinteresser: Var Danzig også bare et påskudd?

Hvorfor måtte Tyskland ta krigen. Hvorfor garanterte den engelske og franske regjering Polens uavhengighet, men unnlot å komme til enighet med Sovjetunionen, den eneste makt som kunne gjøre garantien effektiv? Hvorfor den tysk-russiske vennskapsavtale? Og hvorfor denne utrolig meningsløse krigsførelse fra vestmaktenes side som først hjelper Nazi-Tyskland frem til bli en militær stormakt, deretter lar seg slå på samtlige krigsskueplasser, og nu, på det fjerde året, ikke har flere enn 20 divisjoner i aktive krigsoperasjoner i Europa? Denne uklarhet og forvirring som slår oss når vi betrakter vestmaktenes krigføring forsvinner når vi ser på Østfronten. Det er det krig, og en krig med klart og tydelig innhold. Krig om sovjetens eksistens.

Det er umulig å leve de faktiske bevis for den utvikling som førte til krigsutbruddet, dertil har de ansvarlige personer altfor stor interesse av å holde unna kompromitterende materiale. Men resultatene av deres arbeide er tilgjengelig for enhver, så oppgaven består i å finne fram det som er foregått bak kulissens ved å undersøke det som er skjedde.

I 1929 var det to ting som det særlig er verd å feste oppmerksomheten ved.

I de kapitalistiske land: Begynnelsen til den største økonomiske krise i verdenshistorien.

I Sovjetunionen: Begynnelsen av den første femårsplanen. I 1932 har vi følgende billede.

I de kapitalistiske land: Millioner av arbeidsløse, overflod på varer, råstoff og produksjonsmidler og overflod på sunt og egenhet.

I Sovjetunionen: Parolen om femårsplanen på fire år.

De ledende kapitalister hadde ingen løsning for de økonomiske vanskeligheter, det ser en bost av de over 2000 forslag til forklaring og overvinne av krisen som så dagens lys i den tid. Sovjetensystemet hadde vist at økonomiske kriser var et tilbakelagt stadium der. Motsetningene innen de kapitalistiske land ble skarper og skarper jo lengre krisen varte. De store befolkningslag, som til å begynne med hadde håpet at krisen ville forsvinne igjen, slik som tidligere kriser, begynte mere og mere å rukke tilbake. Trass i all propaganda kunne det ikke skjules at Sovjetunionen var i en voldsom økonomisk utvikling og at man her hadde løsningen av de økonomiske vanskeligheter som truet større og større deler av befolkningen i de kapitalistiske land med hungersnød midt i overfloden. Noe måtte gjøres. En man med formue på 1 til 10 millioner, enten i pund eller dollar, gir ikke godvillig opp. Og det var tross alle dödfødte forslag en utvei for ham. Krisens årsak var jo at det var så alt for meget av alt mulig, arbeidskraft, fabrikker, transportsmidler og råstoff. Bevisst eller ubevisst måtte de ledende kapitalister slå inn på den valg som førte til redning for dem, deres formue og alle de fordeler som det innebar. En krig ville absorbere all overflodig arbeidskraft, den ville gjøre ende på overfloden.

Jeg understreker at det er ikke min mening å påstå at nu gikk endel kapitalister sammen for å planlegge hvordan man skulle få i stand en krig og hvem som skulle være krigsdeltakere og hvem ikke. Det kapitalistiske samfunnssystems grunnlag gjør et slikt komplott umulig. Dette grunnlaget markerer seg nemlig ikke ved planmessighet og oversikt, men ved privat initiativ og derav

følgende kaos. Hver kapitalist trekker i sin retning. Men det sier seg selv at dukker der opp en felles fare for samtlige kapitalister vil de enkelte kapitalisters avvergelsesaksjoner gå i samme rotning og samlet vil det kunne se ut som en planlagt fellesopptreden. Under overflaten vil imidlertid motsettingene mellom de enkelte kapitalister fortsatt utfolde seg.

I 1932 var trusselen mot det kapitalistiske samfundssystem blitt overhengende. Trusselen tok form av en radikalisering av de store masser av befolkningen. Den unnerliggende årsak var det kapitalistiske samfunds evneløshet til å skape en råttferdig fordeling av samfundsgodene. En løsning av fordelingsproblemet ville sprengje det kapitalistiske system, og ingen kapitalist hadde interesse av å være med på noe slikt. Derimot kunne utviklingen mot venstre stoppes. På dette punkt hersket det full enighet, ikke bare blandt ledende kapitalister, men langt bedover i befolkningen, til og med innen ledende kretser i arbeiderbevegelsen. "Den kommunistiske fare" "trusselen fra Moskva", "Den røde pest", vi kjenner de slagord reaksjonen pyntet sin fasade med. En krig ville redde situasjonen.

Men ikke krig i og for seg. Det var i virkeligheten bare en enestående krig som hadde noen mening, krig mot Sovjetsamveldet og nedkjempelse av den "kommunistiske post". En krig mellom to eller flere kapitalistiske land med Sovjetsamveldet som tilskuer villo bar fullbyrde den utvikling som det nettopp gjaldt om å hindre. Sovjetsystemet ville styrkes og de kommunistiske ideer ville seire. I 1932 forelå det imidlertid ingen mulighet for noen stormakt til å gå til angrep på Sovjetsamveldet. Krigspsykoson var ikke tilstede i England, Frankrike og U. S. A. som dessuten alle lå for langt vekk. Og Japan var i en strategisk håpløs utgangsstilling.

For å virkeligjøre sine imperialistiske planer bosatte de japanske kapitalister med Vesteuropas og U.S.A.'s godkjennelse, Mansjuria og dette ga en noe bedre utgangsstilling, men det var ikke nok. Det var utviklingen i Europa som skapte det instrument som trengtes for en krig mot Sovjetsamveldet, Nazi-Tyskland.

I dette land som var det svakeste ledd i den kapitalistiske verden hadde radikaliseringen gått lengere enn i noe annet, med stadig økende stemmestall til sosialistene og særlig til kommunistene. I januar 1933 hadde von Schleicher til og med søkt å danne en regjering mod støtte av partiene til venstre. Faren var overhongende. De tyske kapitalisters eneste redning lå i å få knust "den indre fienden", sasalistene, kommunister, marxister, alle som arbeidet for et produksjonssystem som virkelig ville skape "frihet fra nød". Den indre fiende ble knust, og Nazi-Tyskland begyndte opprustningen for å løse arbeidsløshetsproblemet. Noen annen metode å skaffe arbeidsløsheten på var ikke mulig i et kapitalistisk Tyskland. Og med opprustningen gjorde Tyskland kapitalister over hele verden en tjeneste. Her var spydodden mot Sovjetsamveldet skapt. Det gjalt nu bare å holde verden i ro til krigsmaskinen var ferdig. Det gikk, men det kostet. Det kostet "blod, svette og tårer". Blod i Etiopia og Spania, svette i de diplomatiske centra og tårer i Østerrike og Tsjekkoslovakia. Det gikk men det gikk litt forkjert. De engelske kapitalister hadde arbeidet for en krig mellom Tyskland og Sovjetsamveldet mod England som nøytral, som kunne fyre opp mot forsyninger under den ene eller den andre til både kommunisme og nazisme hadde utslettet hverandre. England kunne deretter høste hvor det hadde sådd så mye både av pengor og underhåndsarbeide. For dem som har hørt til mystikk og tror at det holdt droict seg om en diplomatisk dragkamp oppo i den blå luft, uavhengig av samfundskrefter og samfundsutviklingen kan det se ut som om spillet ble slått overende for kapitalistdiplomatiot fordi sovjetdiplomatiot var dyktigere. I virkeligheten ligger forklaringen i at de økonomiske kreftene arbeidet mot den døende kapitalismen.

Jeg kan illustrere dette ved to eksempler. Det hadde vært bodro, sett fra et kapitalistisk synspunkt om Italia hadde hatt sin slagkraft i full orden til det store oppgjør med kommunisten, men de økonomiske vanskeligheter i Italia tvang fasciststyret inn i Etiopia-krigen, og det førte igjen til en alværlig svekkelse av Chamberlain-rogjeringens politiske stilling. På samme måte ville det ha vært bodro om Franco-Spania hadde fått litt mere tid på seg så kuppet hadde lykkes uten borgerkrieg. Dessverre, utviklingen gikk med stormskritt, okspropriasjon av de store landeiendommene til kirken og godseierane sto umiddelbart for døren. Franco d.v.s. representanten for

de kapitalistiske og klerikale kretser måtte slå til med en angang for ikke å se seg stillet overfor en seirende sosial revolusjon. Chamberlains "ikke-ingående-komite" åpnet øynene for alle hele verden over. Noen hadde riktignok økonomisk interesse av å late som de var blinde.

I 1939 hadde Nazi-Tyskland drevet opprustningen så langt at det kunne og var truet av et indre sammenbrudd. "Eksportere eller dø", skrek Hitler. Det vil si det samme som krig. Chamberlains regjering hadde ved en rekke historisk eksemplelløse frekke og hensynsløse manipulasjoner lagt alt tilgangsmåten var deivis gjennemskuet og regjeringen ble betraktet med den aller største mistro av nærsagt hele det britiske folk, som krevet slutt på "München-politikken". Chamberlain hadde ikke noe valg. Regjeringen måtte gi garantien til Polen eller gå av. Dette ble skjebnesvangert fordi de herskende i Tyskland måtte ha krig, enten mot øst eller mot vest, men bare ikke på to fronter samtidig. En trussel om to-frontkrig ville ha stoppet den tyske krigsmaskin i utgangsstillingene og resultatet ville bli en social eksplosjon i Tyskland med et Sovjet-Tyskland som sannsynlig resultat. Uten garantien til Polen ville besettelsen av Danzig ikke voidt noen vanskeligheter. Det ville ha gitt nazisystemet en kort frist og skapt de forutsetninger som de tyske militære trengte for et felttog mot øst. Men garantien i lommen trodde de polske kapitalister at de kunne bluffe Tyskland fra å bolette Danzig. De ønsket ikke å komme under nazi-herrdomme, deres egen form for fascism ikke de absolutt bedre, men de visste ikke at det betød liv eller død for Hitler og hans drabanter, heller ikke ante de - Østerrikes og Tsjekkoslovakias skjebne tiltross. At Vesteuropa ville svikte ennu en gang. Det påstAES at Chamberlain prøvde et nytt München overfor Polen, riktignok hadde det betydd politisk selvmord for ham, hvis det hadde gått, men det ville ha gitt spillet for de engelske kapitalister, så umulig er det ikke. I disse dager fra mai til sept. et det at Whitehall må se på at Sovjetsamv. manøvrerer seg inn i den stilling som de hadde arbeidet for at England skulle ha nemlig som nøytral iaktager. Den tyskerussiske pakt vender spydodden mot de kapitalistiske land i vest.

Men dermed er ikke alt høp ute. Det er mange stenger på den kapitalistiske harpe og nu er det bare å omlegge taktikken etter de endrede forhold. Krigen var et faktum. Kan den allikevel føres til Sovjetsamveldet. Jo, det er mulig. Hvis den tyske krigsmaskin gikk så langt mot vest at den ikke kan komme lenger, hva så? Kan Tyskland slå seg til ro? Nei, det må videre. Mot sørøst. Javel, og så. Så må det gå mot Sovjetsamveldet. Selv om det lyder fascistisk, så er det virkelig det som er skjedd. Danmark, Norge, Holland, Belgia og Frankrike erobres. Hele produksjonssystemet intakt. Det eneste som manglet var gullet i de fleste av disse land og handelsflåtene. Men det var helst ikke de engelske kapitalisters mening at de tyske kapitalister skulle beherske verden. Til gjengjeld overlater England hele sitt feltutstyr til Tyskland. De etterlater det i Dunkirk. Etter erobringingen av Balkan til og ned Kreta, vender spydodden seg påny mot Sovjetsamveldet.

England hadde fått det slik som det hadde ønsket, krig mellom Tyskland og Sovjetsamveldet, med England som iaktager. Men stillingen var meget, meget verre enn de hadde tenkt seg. Churchills erklæring om at Russland var blitt Englands alliert var helt nødvendig. Nøn anken for de engelske kapitalister forelå dessverre ikke. Nøn anledning til å spille med forsyninger til den ene eller annen foreld så å si ikke. Men noe ble gjort, Bl.a. vakte 5 tankskip med bensin til Casablanca berettiget oppsikt i Underhuset, men spørsmålet ble hvileiet av Churchill. Til gjengjelli måtte England sende en del forsyninger til Sovjetsamveldet for å opprettholde skinnet overfor den engelske befolkning om at det var krig for frihet og demokrati som ble ført, men man kan gå ut fra som sinkert at her er det ikke blitt gjort mer enn høyst nødvendig.

Og det dukket opp andre vanskeligheter. Tysklands lynkrig mot Sovjet slo feil. Tyskernes nederlag var utvilsomt allerede i nov. 1941, det kan en se nå. Hvilke reserver hadde man å ty til? Og en ting til. India viste alle tegn på å ville benytte seg av situasjonen til å gjøre seg fri. Det var altså to hensyn å tilgodese. Skaffe inderne en slik redsel ved grensen at de holdt seg i ro og skaffe Tyskland en alliert i krigen mot Sovjet. Japan tilfredsstilte

begge fordriinger. Tilsynelatende. Det uforklarlige med Singapores fall er at 100.000 soldater med enormt lange tillförselsveger blir bare forställig hvars man tar i betraktning att det var högare interesser som skulle varetas, hensynet till pund- och dollarkapitalen. Det indiske borgerskap måtte ta alle tankar på selvständighet förelöbig fare, och de vesteuropeiska och amerikanska demokratier hadde egentligen inte tapt noen ting, för japanerne kunne jages bort igjen det öyeblikk de hadde gjort sin nytte. Det annet hensyn, å skaffa Tyskland en alliert, lot seg imidlertid inte realisera. Den strategi som hade vist så gode resultater i Europa, lot ikke til å virke i Asia. Japan ekspanderade så långt att man i London, Washington och Berlin med rette kunne vente att nå måtte det snu och gå mot Sovjetsamveldet. Av en eller annen årsak lot japanerne dette være. Muligens fordi de hadde händene fulle efter erobringen av hele Östasia. Strategisk var japanernes stilling inte blitt bedre. Samtliga japanske byar lå innen rekkevidde av russiske bombefly med baser ved Vladivostock og Khabarovsk.

Men allikevel var det här. Et heldig tysk sommerfelttog 1942 kunne före till erobering av Kaukasus oljefelter och med en sperrestilling längs Volgas nedre lopp över Voronesj och därefter längs den samma vinterlinje till Leningrad. Men från Sovjet-tifigenskaps-Tid till besiret Russland. 9. och 10. britiske armé i Irak och Iran skulle sikre britiske intresser. Stalingrad beträger gravstenen över alla skjönne drömmar.

I löpet av ett år rycker de röda frammeer 700-800 km. fram och befrir den viktigaste delen av det vest-russiske industriområdet. Verden står överför den kjenngjerning att tyskerne kan bli presset ut av Sovjetsamveldet för vintern er gått, och hva vil da våren och sommaren bringe? England och Amerika er i nöd, de nöler och holder igjen för om mulig å redde noen brikker i det lumske spill som Sovjet slår överende. F

Fatus.

Terror.

Mot den klare forstands kritikk bruker de tyske nazister fengsler, konsekvensleirer, tortur og nord. - Fordi studenter og lærere ved Universitetet i Oslo ikke ville böye seg for de tyske militære. Universitetet blitt stengt, og i sin tale til de studenter som det tyske politi i löpet av tidsdag den 30. nov. hadde fått arrestert forkyndte herr Rediess at alle mannlige studenter ville bli sendt til en särlig leir i Tyskland. I talen het det - etter avisenes referat - att "ministerpresidentens forbön hadde avverget langt skarpere forholdsregler", uten at herr Rediess fant det hensiktsmessig å fortelle det norske folk hva slags "skarpa forholdsregler" det hadde vært meningen å iverksette overfor studentene.

Natt til tirsdag ble det holdt et møte på Skaugum hvor Terboven og Rediess forlangte at den "intelektuelle sabotasje" skulle slås ned hensynsloft og med bruk av alle midler. Deres krav var at hver 10de student skulle skytes (det var det de gjorde i Prag). Dette blodtörstige forslag må tydeligvis ha vært fremsatt med prutningsmon for i löpet av mötet ble fördriingen redusert til hver 50de student, og tilslutt gikk Terboven och Rediess med på forelöbig å gi avkall på henrettelser. Etter hva tyskerne selv forteller var dette et resultat av en kategorisk motstand fra de militære representanter som var tilstede på mötet, og som tydelig la for dagen at de ikke tok branner i Universitetets Aula for god fisk.

Denne historie - som rent i det ytre er sannferdig nok - forteller oss 2 ting:

1) Det var ikke egentlig Terboven och Rediess' hensikt å skyte hver 10de eller hver 50de student. Men disse menneskers sinnstilstand er så abnorm at de beständig går med et ønske om å gjøre slike og lignende ting. Deres yrke er terror, og de vil ikke være uten beskjedtelse. Derfor blir slike blodige krav reist ved hvar given anledning, i detta tillfälle med den särliga hensikt att vi etterhvert skal glemme det uhyrliche overgrep som her er skjedd.

2) Det var på fornämd gitt att Terboven och Rediess ville mätta fire på sine blodkrav överför en energisk protest fra von Falkenhorst. Vi har her å gjör med en arbetssdelning som ikke är helt tillförlig. Det är Terboven och Rediess funksjon å utföra det grovarbeid som de militära helst vil være fri för, och som de ellers ville mätta gjöre selv. - Men meningen er vel den, att vi skal

fylles av takknemlighet till de "hederlige militäre" som i siste øyeblikk avverget redslene. Det er også en form for terror!

Imidlertid har det norske folk andre og bedre redningsmenn i rådigheten. I löpet av tirsdag den 30.nov. hadde Sverige brutt den diplomatiske förbindelse med Tyskland, dels oppsagt handstraktaten med samme land, dels sperret grensen mellom Norge og Sverige og utvist alle tyske statsborgere med 24 timers varsel. - Det eneste som er sikt er at ca. 115 norske studenter som satt på Deichmanns bibliotek har sökt tilflukt i den svenska kirken i Oslo, og fremdeles oppholder seg der. - Vi må forstå at ingen virkelig hjelp kommer fra Sverige så lenge det tysk-orienterte svenska storborgerskapet makten der. Og den regjering sitter som den 9. april stillet svenska jernbaner til dispcisjon for tyskerne.

Om lag 1500 norske studenter sitter nå i fangenskap i Stavern, Skien og Tønsberg. Avreisen til Tyskland er förelöbig utsatt, og spesielle folk fra Gestapo är reist ned för att skille ut "de ansvarlige". De ufarlige skal løslates mot meldeplicht, og vi vet at meningen med dette er: Et lite skritt tilbake för att gi de ytmyke en fattig tröst. Dette er et meget viktig led i den nazistiske terror.

Den opprørste motstand kommer till att fortsætte. Det norske folk lar seg ikke nazifisere. Og arbeiderbevegelsen vet at den som lar seg ytmyke og ensrette er en åndelig död mann, og det er ikke en sikkert att han redder livet med det. Vi skal minne om den tyske arbeiderbevegelses skjebne. De tyske sosialdemokrater trodde, da nasjonal-sosialistene hadde fått makten, at de kunne redde seg ved fullkommen underkastelse, ved solidaritetserkläringer mot det nye styret. Og de gjorde hva de kunne. De stanset ikke ved noe som helst. De mobiliserte arbeidermassene bak kakekorset den 1. mai, de stilte frivillig fagorganisasjonen under nasjonal-sosialistenes betingelsesløse ledelse, og i den tyske riksdag stemte de sosialdemokratiske representanter som en man för tillitsvotum till Hitler. Det hjälpt alt sammen ikke det allers minste. Nettopp de samme menn som på denne mite utsletted seg selv, forsverget hele sin fortid og gikk i fiendens sold for å finne redning, de ble arrestert fengslet, mishandlet og drept, eller drevet i landflyktighet når en günstig skjebne gjorde det mulig for dem å umnslippe.

Vi vet at bare motstand i lengden förer fram. Nazismen är kapitulationens sista utweg, det är storkapitalens terrorvelde över det arbetande folket. När detta folk reiser seg till kamp för socialismen, när det hever den nya tids fane, då slår dödstimen för nazistisk terror och kapitalistisk barbari,

R. S.

Aktuelle oppgaver.

Det som står i Fri Fagbevegelse for 20/11 bör bli kjent av flest mulig. Det står bl.a.: "Men nå da alle har en levende kjensl e av at frihetens time nærmer seg ser en at det er tusen ting som kan og bør forberedes slik at en øyeblikkelig kan ta fatt når tida er inne. Det sier seg selv at ingen kan gå vente på direktiver. En hver må selv finne sine oppgaver og dröfte og tilrettelegge dem sammen med absolutt pålitelige venner og arbeidskamerater. Dette gjelder samfunnsvirksomhet i sin almindelighet, det gjeller frem for allt arbeidslivet og det gjelder arbeiderbevegelsen".

Dette skulle regjeringsorganet Fri Fagbevegelse ha sagt forlengst. Nu endelig innrömmer det at vi må gjøre noe selv. Vi, arbeiderklassen får ikke vår frihet givendes fra London eller andre steder, vår frihet må vi kjempe for også etter krigen. Og vi må forberede kampen nu. vi vil la emigrantregjeringen få merke når den kommer tilbake at det står en arbeiderbevegelse her i landet som selv vet hva den vil.

Vi må begynne med engang. Og skal det bli alvår av det må virksomheten organiserte former. Vi må danne arbeidsgrupper som har faste møter. Hver slik gruppe behøver ikke være så stor, bare hver og en kan stole på alle de andre. Og om en ikke vet noen bestemt oppgave å ta fatt på med en gang så melder det seg nok når en får snakket sammen om tingene. En oppgave for eks.: Vi må skaffe oss mer kunnskap om alminnelige politiske spørsmål. Borgerskapet har sikkert falitt med sin politikk, derfor må arbeiderklassen overta den politiske ledelse. Det vil si at vi ikke vil nøye oss med å la borgerskapet drive det hele på sin måte, vi må kontrollere høringslivet. Da må vi ha politiske kunnskaper så vi kan bli sikre på oss selv. Vi samler oss

med politisk innhold som medlemmene har og som vi ellers kan få tak i og lar dem gå rundt. Og det er viktig at en får igang en ordentlig diskusjon. Det melder seg nok emner en kan diskutere. Vi må skaffe oss alle de illeg lo avisene som kommer ut og diskutere dem.

Og kontrollen med næringslivet, den skal vi begynne på med engang, hver innenfor vår bedrift, så langt det på noen måte lar seg gjøre. Vi må skaffe oss opplysninger om hva bedriftens produkter går til, hvor de går hen. Vi skal vite hvor de sitter, de pengene borgerskapet legger seg opp på forretninger med tyskerne. Disse pengene skal, etter hva regjeringen i London har bestemt inndras i statskassen. Her har vi forsåvidt fatt bestemt direktiv. Alle skal passe på, så ingen får stukket unna, men det blir nok vi som først og fremst må passe på det. Vi må skaffe alle opplysninger, diskutere dem og skrive dem ned. Vi må prøve å få med oss funksjonærer som vi kan stole på fra bedriftskontorer og andre kontorer, de burde vite noe om akkurat disse tingene. De blir bedradd av borgerskapet de også, og om de har hatt fornøyelsen av å bli bedradd på "finere" måter enn andre arbeidere, så blir det til slutt for meget for dem også, så de vil nok etter hvert slutte seg til oss.

Det er nettopp ved slik virksomhet vi skal legge grunnlaget for vår kontroll med næringslivet, den kontroll som vi må utøve etter krigen. Nettopp nå har vi tid til å diskutere disse tingene. Men det haster. Vi må være inne i dette så vi ikke taper det av synet når vi etter krigen også må ta opp kampen for å bedre våre lønninger og arbeidsforhol-

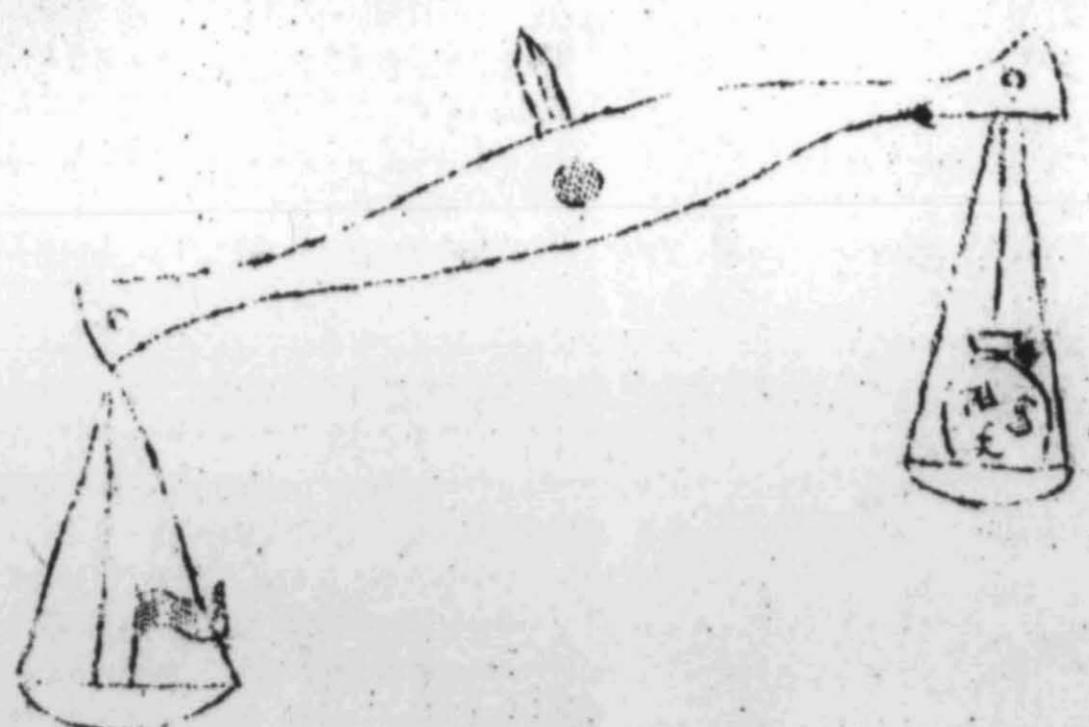
Cer.

Revolusjonen i Jugoslavia

I nr. 2 av vår avis påpekte vi at de jugoslaviske partisaner for å føre sin kamp effektivt hadde måttet overta forvaltningen i de områder de behørsket. Og da... partisanbevegelsen er en folkebevegelse hadde Jugoslavia dermed fått en virkelig folkets regjering motsatt regjeringen i Kairo som bare støtter seg til kapitalistene og storgodseierne. Og vi sa at Tito var Jugoslavias virkelige regentmotsatt kong Peter i Kairo (Churchill's gidsel) og især motsatt den reaksjonære "storserbiske" general Mihailovitsj som sitter på sin hale opp i fjellen med restene av den gamle arme og venter på at engelskmennene skal "befri" landet, dvs. innføre de gode gamle råttne tilstander igjen.

I dag har partisanene tatt konsekvensen av sin faktiske stilling: 142 representanter fra hele Jugoslavia og fra alle politiske partier har dannet en nasjonalforsamling som igjen har dannet en provisorisk regjering med dr. Ivan Ribar som president og en serber, en kroat og en slovener som visepresidenter. Dr. Ribar er en annen stor partisanleder som har samarbeidet med Tito. Ledelsen for begge disse to partisangrupper er sterkt kommunistisk farvet. Videre har nasjonalforsamlingen valgt Tito til leder for hele partisanbevegelsen med titelen marsjall. Denmeder Tito også formelt Jugoslavias regent.

Ivo.

4667

Mappe 32
Ekepl. 5
Årg. Desember
Dok. 1943
Jf.

FREMIDIEN

Nr. 5 Desember 1943

errorenes årsaker.

Et almindelig samtaleenne mellom folklokket i Danmark og i Norge er den store forskjell på tyskernes og av militær karakter. Danmark er landremgangsmåte i Danmark og her i Norge er s politikk i Norge har fra første tund av vært terrorpreget, og som anvarlig leder for tysk politikk her i landet fikk vi en utpreget böddeltype som savner nesten alle de egenskaper an ellers gjerne venter seg av et fremmed lands representant. Fra første stundforklaringen på deres holdning der, v er all motstand, passiv og aktiv, like sikkert som den skjerpning en nu har fått henger sammen med at tyskerne ed mord og konsentrasjonsleirer, torturrikere lenger så helt sikkert regnet Danmark som invasionsfrift område.

Helt siden april 1940 har tyskernes oppstilling i Norge vært utsatt. Befolkingen har håpet og ventet på en invasjon som at en stadig større del av landets og dens handlemåte og holdning har vært annlige ungdom blir deportert til Tyskland, og som vi senere skal påvise er et all grunn til å tro at denne form for terror vil fortsette i utvidet målestokk. - Churchill har i en tale i underhuset karakterisert Danmark som "lystmorådrens lille kanarifugl", og en som har fulgt begivenhetenes forløp i Danmark siden sabotasjen for alltid tok til i vår kan ikke annet enn å si slutt over den forskjell som det er tysskernes reaksjon.

Som sin representant i Danmark sendte Tyskland en mann med stor akademisk utdannelse, utrustet med særdeles mange sympatiske egenskaper. Og han har hatt innledning til næsten hele tiden å vende det vonstre kinn til når danskene lo ham på det høyre. Da den aktive sabotasje satte inn i Danmark var situasjonen i mange måneder den at dr. Best ver gang en fabrikk sprang i luften ller en jernbanebro forsvant i dypt ønnfallde danskene om å være snilde, g ikke gjorde noe av det som vi er andt til at herr Terboven setter i erk her i landet ved lignende høye. I slutt møtte dr. Best gå opp, men nå er terroren i Danmark meget mild forhold til det omfang som sabotasjoner, og noen böddelvikskommisar har anmark ennå ikke fått.

Nå er det kanskje mulig at tyskernes evisst har innstilt seg på å være nderledes i Danmark for å vise vorden til de også kan det, men den virkelige sak til den diamantrale nedsatt nei-

stilling i Norge vært utsatt. Befolkingen har håpet og ventet på en invasjon som har bestemt av tysk politikk i Norge, og som har bevirket at vi her har fått en bestemt forbilde fra dens hjemland. To forhold har skjerpet tilstanden. Det Förste er at tyskene på grunn av presset på Østfronten har vært nødt til å trekke næsten alt de hadde av første-rangs tropper ut av landet, og også rent tallmessig har de svækket forsvarer her, I mellomtiden har Sverige sperret de militære transporter, slik at tyskene nå er henvist til sjøforbindelsen, som med de alliertes voksende overlegenhet både i luften og på vannet i virkelighet til det ytterste truet. (Alle de som har snakket med tyske soldater som skal på permisjon til Tyskland vet i hvor høy grad denne trussel blir følt) Ingen kan få sagt at sabotasjehandlingen i Norge i den senere tid har antatt et omfang som på noe vis forklarer den skjorpodo forholdsregler fra tyskernes side, Karakteristisk er det at tyskene er i ford mod å deportere de mannlige norske studenter til Tyskland tiltross for at tyskene meget vel visste at lim-

jen ved Oslo Universitet var den før
on hver pris å unngå konflikt, vesent-
lig av angst for hva som kunne skje
med de professorer og studenter som
satt inne.- Det er den ting at tysker-
nes militære stilling i Norge for hver-
dag blir mere utsatt som gjør at ter-
roren vil bli skjerpet og at vi må re-
gne med stadig nye forholdsregler av
samme art som de vi nå nylig har opp-
levet. Det er temmelig sikkert at de
tyske myndigheter i lengere tid har
arbeidet med å sette opp lister over
de tusenvis av underoffiserer og re-
serveoffiserer som gikk fri i forrige
omgang. Det tar lang tid, fordi det
sitter så mange slike offiserer rundt
omkring som lensmenn og bestilling-
menn av forskjellig art, som en ikke
uten videre kan fjerne. Men alle må
være klar over at det ikke blir sist
gang "Donau" går med menneskolast fra
Norge til Tyskland. Rent i det ytre
kan det se ut som det er Terboven,
Redicss og deres like som lager dje-
velskapen heri landet. Men deres ter-
rorforanstalter har en solid mili-
tær bakgrunn. Nettopp derfor kan vi
med sikkerhet vite at det stadig vil
bli værre. Det har i den forbindelse
lite å si om vi sprenger krigsviktige
anlegg her i landet i luften. Tyskerne
vil om nødvendig gjøre det selv for å
skaffe seg et nødtørftig påskudd for
nyc deportasjoner, like sikkert som
de satte fyr på Aulaen for å skaffe
seg av med studentene, som tyskerne
tillogger en viss militær betydning.

Terroren er skapt av tyskernes militære behov, og ikke av den siste tids harmløse sabotasjehandlinger. Våre militære kamphandlinger må bestemmes uten hensyn til terroren.

Mengen er tilbøyelige til å overvurdere motsetningen mellom tyskernes militære apparat og terrorapparatet. takke vær det nazistiske diktatur ble Tyskland igjen en militær stortmakt, og så lenge krigen ikke er definitivt tapt støtter de militære diktaturet hvis undertrykkelsesorganer er nødvendige ledd i den totale krigføring. Det forhindrer selvsagt ikke at de militære autoriteter i mange tilfeller kan øve en modererende innflytelse når yrkesterroristene skeier ut i sadistisk blodhunger. Det rokker i midlertid ikke ved de dypereliggende interesserfølelskap, selv om de personlige rivninger kan være sterke

XXX

Det er blandt soldatene at tvilen om
Tysklands seier virker sterkest. Alle
de mottakker som ble holdt nedø av de

Kapitalistisk Strategi II

Den 1. juli 1942 begynner tyskernes annen sommeroffensiv, og i løpet av 2 måneder rykker de frem til Volga i nord og i syd ser det ut som om de skal erobre Kaukasus. Under hele sommeroffensiven faller russerne tilbake uten å vise tegn til å kunne by noen mætårlig motstand. Men ved Stalingrad blir tyskerne stoppet, og i løpet av ganske kort tid går det opp for den kapitalistiske verden at Sovjet-Russland ikke kan knakkes. Krigen er tapt. Dette førte i første omgang med seg endel militære og politiske konsekvenser som egentlig ikke gir noe klart billede av kapitalistenes reaksjon på Stalingrad. Man kan vel gå utfra at det var en viss panikkstemning i de kapitalistiske land over et nærmest stående politisk sammenbrudd i Tyskland som kom til uttrykk da utenriksministrene i Japan og Spania ble skiftet ut uten noen begrunnelse. Det skulle vel bety en omlegging i utenrikspolitikken, en omlegging som det imidlertid ikke ble noe av, I Egypten begynte Montgommerys offensiv mot El Alamein og omtrent samtidig kom den amerikansk-angelske landgang i Fransk-Nordafrika. Men de kapitalistiske sinn fallt snart til ro igjen. Casablanca-møtet mellom Churchill og Roosevelt trakk opp retningslinjene for en ny strategi.

Kapitalistenes krig mot Sovjetsamveldet er tapt. Men kanskje freden kunne vinnes. Den største fare som truet den kapitalistiske verden, Sovjetsamveldet, var det intet å gjøre med, det det gjeld å hindre den truende sosiale revusjon i alle aksemaktenes land etter nederlaget. Metoden skulle synes enkel. En militærøkkupasjon kunne hindre en evolusjon i å komme til utbrudd. Men historiens tale er en annen. Ruhrbesetningen viste at en militærøkkupasjon uten militær begrunnelse er nonsens.

okkupasjonen førte til en enighet som gjorde ytterste venstre til ytterste høyre. Dührbefolkningsens eneste tanke var å bli i sitt okkupasjonstroppene. Den vegon var ikke farbar. Men historien viste at sablanca-deltakerne en annen veg. Ette

forrige verdenskrig brøt der ut kommun-ropas viktigste industricentrer øket
istiske revolusjoner i Russland og Ung-i et voldsomt omfang, men man bær leg-
rn, men ikke i de industrialiserte ge merke til at da det så mest kri-
tyske områder, heller ikke i Østerrike tisk ut for tyskerne ved Krivoj Rog
Spartacusbevegelsen i Tyskland ble knusøpphørte de fullstendig. Hadde bombe-
av tyskerne selv. Hvorfor kunne revolu-angrepene fortsatt, ville det vært i
sjonen mobilisere flertallet av folket strid med strategiens hovedformål at
bak seg i de to tilsynelatende tilbake-krigen måtte for lenges. Med bombean-
liggende land, mens det f.eks. i Øster-grepene innstilling fikk tyskerne an-
rike ikke engang kom til antydning av ledning til å overføre flystyrker fra
revolusjonær reisning? Arsakene er Vesteuropa til Østfronten og avverge
selvsagt mange og de fleste er blitt en militær katastrofe. Vestmaktene
inngående behandlet i diskusjoner innenstrategi måtte nøye avbalanseres.
arbeiderbevegelsen, men det er en faktor. Det er ikke bare et teknisk
problem, men også et politisk problem.

arbeiderbevegelsen, men det er en faktor som ikke er blitt tildelt den rolle den fortjener. I Russland og Ungarn visste hver mann, kvinne og barn at kunne få bare få fred til å ordne seg som de ville innen sine områder, var det matnok til alle, ingen behövde å frykte for hungersnöd selv om de ble blokert av en fiendtlig kapitalistisk verden. Tyskland og Østerrike derimot hadde mullerede hungersnöden herjet lenge og hvis de ikke fikk hurtig hjelp truet sultedöden det store flertall av befolkningen. Fölgelig måtte de oppføre seg pent hvis de ville ha forsyninger og opprettholde "ro og orden". Rådsrepublikken i Bayern og Spartacusbevegelsen ble knust, i Østerrike var stillingen så innlysende at det ikke en gang kom til tillöp til revolusjon. Disse kjønsgjerninger dannet grunnlaget for den nye kapitalistiske strategi. Hovedpunktene kan kort oppsumeres.

Det måtte ikke bryte ut revolusjoner på kontinentet før de var klar til å mestre situasjonen. Hamburg ble bombet. Hvorfor? Bomberegnet var ikke först og fremst koncentrert om skibsbyggeriene og kaianleggene som forøvrig var temmelig medtatt fra før av. Som sjöfartsby hadde Hamburg dessuten tapt sin betydning, det var ikke store varemengder som ble skivet ut derfra. Hvorfor ble da byen bombet? Foruten å tjene det tredje hovedformål, rasering av produksjonsapparatet, oppnådde kapitalistene å tilintetgjøre det sannsynligste utgangspunkt for en tysk sosialistisk revolusjon. Som neste utgangspunkt kommer Berlin, som har utsatt for voldsomme angrep. Naturaligvis kan disse angrep forsvares fra et rent militært synspunkt, men hvis de kapitalistiske strateger tok ute-lukkende militære hensyn ville bombeangrep av kanalkysten med henblikk

For det förste måtte krigen forlenges så meget som mulig. Nu gjaldt det ikke lenger å slå Sovjetsamveldet, men jo lengere krigen varte, desto större ble pågangen på alle reserver på det europeiske kontinent, desto mere ville befolkningen føle seg avhengig av tilförsel fra de oversjøiske land for ikke å sulte ihjel. Det annet punkt følger av det foregående. England og Amerika måtte øcherske alle tilförselslinjer til Europa, så de hadde fullt herredömme over forsyningene og kunne sikre en effektiv blokade, hvis det allikevel skulle bryte ut revolusjonen på kontinentet. Det tredje hovedpunkt var å rasere det europeiske produksjons- og transportsystem ved luftangrep.

angrep på Kanaløykysten med henblikk på en invasjon vilde igjen stride mot strategiens hovedprinsipp. En invasjon vilde i løpet av kort tid före til militært sammenbrudd for nazismen, til og med om invasjonstroppene ble kastet ut igjen. Det vilde bety en slik lettelse for den røde arme at de uten vanskelighet vilde ha avgjort krigen på Östfronten. Det må fremheves at inntil Stalingrad var det ingen samlet ledelse av den kapitalistiske krigföring, strategien fremkom som et resultat av "kreftenes frie spill." Alle kapitalister i Vesteuropa og Amerika, såvel som i Tyskland og Japan, hadde én interesse felles, nemlig å knuse Sovjet-systemet. Etter Casablanca har vi derimot å gjøre med en fast felles amerikansk-engelsk ledelse som

Bortsett fra første punkt som ikke nu
betöd noen endring fra den tidligere !
krigsförsel fra vestmaktenes side , be-
gynte resultaten av den nye strategi og
hurtig å vise seg. Hele Nord-Afrika ble
erobret. Derved var adgangen til for-
syninger til Frankrike fra disse rike
områder underkastet vestmaktenes for-
godtbefindende. Bombeangrepene på Eu-

Bombeangrepene kan reguleres. Viser et deg tegn til opplösning i Tyskland, er det bare å bremse litt på bombingen til stillingen for nazisystemet blir

stabilisert igjen. Blir det engelske eller amerikanske folk utålmodig, kan det arrangeres et nytt Dieppe eller et tilsynsløende militært forsvarlig, men i virkeligheten helt hensiktsløst angrep, f.eks. på Nord-Norge. Går russerne for hardt på kan de kapitalistiske strategor helt innstille bombeanropene på Tyskland eller bare bombe likegyldige steder og skulle det være skjønt, et tysk militært sammenbrudd på Østfronten, vil de tyske jukere bare være takknemlig om engelsk-amerikanske tropper besatte hele Tyskland for å unngå en okkupasjon av den røde armé. Og tilslutt, skulle mot beregning Europa allikevel gå tapt for de engelsk-amerikanske kapitalister, så vil disse allikevel berge seg på sitt system for en kortere tid i U.S.A.

Dette er den kapitalistiske strategi. Med det forøye har de engelske kapitalister overlatt U.S.A. militære støttepunkter over hele verden og amerikanske tropper er klare til å overta befolkningen av India og andre engelske kolonier for fortsatt kapitalistisk utbytning. Det må ikke forstås derhen at engelske kapitalister frivillig gir fra seg sine rettigheter til de amerikanske. Forholdet er ganske enkelt det at det ikke lengre finnes noen spesifikk engelsk kapitalisme. Med krig mot nazismen så et ut som De engelske kapitalinteresser har flyttet over til U.S.A. med de svære realisasjonene som den engelske regjeringen har foretatt av engelske tilgodehavender i oversjøiske land, så de militære støttepunkter befinner seg fortsatt på samme hender som før.

Tilslutt et eksempel på hvordan denne selve ikke måtte bare. Malet var en kapitalistiske strategi i første fase sikret tilværelse, fri for arbeidsvirket i praksis. Frankrike hadde en grense mot Belgia på ca. 300 km. som ikke var dekket av Maginotlinjen. Til forsvar hadde de kunnet mobilisere ca 4 millioner mann av Frankrikes egen befolkning foruten kolonialtrøpper. Oppgaven å slå tilbake et tysk anfall skulle synes ikke umulig. Men de franske styrker ble slått på litt over en måned. Det må være oppagt at det var ikke evnen til forsvar som sviktet, men viljen. Og det var ikke soldatenes vilje som sviktet,

systemet vilde knektes i Tyskland og da vilde spillet være ute for de franske kapitalister i løpet av kort tid. En revolusjon i Tyskland som kunne støtte på Sovjetsamv. ville for det første oppnå lempelige fredsvilkår og med utviklingen av et Sovjet-Tyskland ville det være umulig å hindre en revolusjon mot kapitalismen i Frankrike. Derfor manglet viljen til å gjøre noe effektivt, for alle halve forholdsregler som ikke førte til noen ting, og derfor kapitulerte Frankrike. Det var absolutt ingen grunn for kapitulasjon. Norge, og Holland hadde begge fortsatt krigen utenfor sitt land, Frankrike som hadde meget bedre betingelser lot være å flytte regjeringen til Nordafrika og fortsette krigen derfra.

Uten hensyn til menneskelly og hód og elendighet skyr de ingen midler for å fortsette sin utbytning av de store folkningslag over hele verden. Krig er en bagatell for dem hvis de kan greie å redde noe av sitt ved det. De egentlige kapitalister deltar jo selv aldrig i en krig, det er arbeiderne som danner de store masser i en moderne arme. De som har alt i tape og intet å vinne.

Med krig mot nazismen så et ut som De engelske kapitalinteresser har flyttet over til U.S.A. med de svære realisasjonene som den engelske regjeringen har foretatt av engelske tilgodehavender i oversjøiske land, så de militære støttepunkter befinner seg fortsatt på samme hender som før.

For å komme dette problem inn på livet er det riktigst først å se på overbevist om at målet de hadde sett rettferdigjorde alle ofre, ofre som

Et militært nederlag for Tyskland og dets allierte betyr samtidig at de ledende i Frankrike fryktet resultatet av en aktiv motstand. Hvilke følger vilde det ha å stoppe den tyske krigsmaskin. Jo, en seier over Tyskland ville bety en seier for "den indre fiende", i Frankrike selv. Nazi-

de selv ferdige. Og det kan sies med en gang at de vil ikke greie det. Den nazistiske selvforsyningsspolitikk har vært et tweegget sverd for kapitalistene. Den var en militær nødvendighet en forutsetning for krigen mot Sovjet systemet, men den har samtidig vist de tyske arbeidere og revolusjonærene at Mellemeuropa ikke behøver å engste seg over trusselen om blokade fra de oversjøiske land. Her i Norge er vi kvitt myten om ~~vi~~ vår skibsflåtes nødvendighet for at vi i det hele tatt kan leve her. Vi lever bedre med den, men i et knipetak kan vi greie oss uten. De materielle betingelser for en seierrik sosialistisk revolusjon er tilstede i Europa idag.

Falus

Levestandard og gjeld.

I den siste tid har den illegale hærgelige pressen skrevet nokså meget om den levestandard som det norske folk må ~~være~~ forberedt på når krigen er over. Det er blitt hevdet at vi må ~~være~~ forberedt på det, må forsones oss med en temmelig lav levestandard i de første årene etter på, uten at de som skriver går nærmere inn på hvorfor vi må være forberedt på det, det vil si uten at det nærmere er gjort rede for hvilke forskjellige forhold som vil være bestemmende i den forbinnels

For å komme dette problem inn på livet er det riktigst først å se på overbevist om at målet de hadde sett rettferdigjorde alle ofre, ofre som

gjerne ha hatt før krigen kom.

I 1939 var Norges nasjonalformue omlag 12 milliarder kroner og nasjonalinntekten (det vil si det overskudd av den økonomiske virksomhet som befolkningen skal leve av) var omlag 4500 000 000 fire og en halv milliard - kroner. Nu vet alle at trass inntekten 4500 000 000 kroner, og i de forholdsvis demokratiske forholdfordeler den på samtlige innbyggere i som preget det politiske liv, var landet uansett alder og kjønn gir det verdens goder temmelig dårlig fordelt omlag 1600 kroner pr. hode pr. år. Tenkt som i alle kapitalistiske land. Omlag 3/4 av alle erhvervende var eiendomsløse. En bre mellomklasse som milie rå over omlag 6400 kroner. Nu er omfatter over 1/5 av befolkningen ei-selvfølgelig ikke dette helt realistisk de 30% av formuen i landet. Middelstandens øvre lag som er nær forbundet med den egentlige kapitalistklasse

men eide 35% av alleformue i landet.

Inntektsfordelingen stemte i grove drag med formuesfordelingen, men gir ikke nøyaktig det samme bilde. Adskillige av de høyeste betalte embedsmenn, funksjonærer og utøvere av frierhverv (leger, advokater etc.) har liten formue, mens på den annen side storbøndenes inntekter i penger er lavere enn deres andel i formuen skulle antyde.

Omlag 2/3 av den aktivt erhvervende befolkning tjente mindre enn 2000 kroner årlig, - 67% av befolkningen rådde over omlag 25% av nasjonalinntekten. Det var det overveiende flertall av landsbygdens befolkning og de arbeidende kvinner i byene. Omlag 20% av befolkningen hadde en inntekt fra 2 - 4000 kroner pr. år og rådde sammenlagt over omlag 25% av nasjonalinntekten. Det var flertallet av industriarbeidere i full beskjæftigelse, de lavere funksjonærer i byene og de fleste av de mellomstore bønder som i liten utstrekning nyttet fremmed arbeidskraft. Sammenlagt omfatter disse to grupper det vi kan kalte det arbeidende folk i vårt land. Det er omrent 90% av de som deltar i det økonomiske liv, men de rådde bare over 50% av nasjonalinntekten. Borgerkapet som i det vesentlige lever av andre og ikke av sitt eget arbeid utgjorde 10%, men rådde over de resterende 50% av nasjonalinntekten. (Utenfor disse grupper som vi her har nevnt står en del av befolkningen som på grunn av arbeidsløshet, sykdom eller andre årsaker ikke deltok i den økonomiske virksomhet). - Dette er klassedelingen i det norske folk.

Hvoileved hadde folkets levestandard vært hvis vi ikke hadde hatt noen klassedeling, hvis det ikke hadde vært mulig å leve uten å arbeide og hvis nasjonalinntekten, overskuddet hadde vært jevn fordelt på alle? Hvis vi tar nasjonalinntekten 4500 000 000 kroner, og i de forholdsvis demokratiske forholdfordeler den på samtlige innbyggere i som preget det politiske liv, var landet uansett alder og kjønn gir det verdens goder temmelig dårlig fordelt omlag 1600 kroner pr. hode pr. år. Tenkt som i alle kapitalistiske land. Omlag 3/4 av alle erhvervende var eiendomsløse. En bre mellomklasse som milie rå over omlag 6400 kroner. Nu er omfatter over 1/5 av befolkningen ei-selvfølgelig ikke dette helt realistisk de 30% av formuen i landet. Middelstandens øvre lag som er nær forbundet med den egentlige kapitalistklasse

samtidet noen å arbeide før de er 15 år, men dette med den egentlige kapitalistklasse tall sier oss allikevel at det norske hadde formuer fra 20 - 100 000 kroner, samfunn hadde rå til å gi alle ungdommer ikke bare folkeskoleopplæring, men folkningen og cide 35% av formuen. Den faglig opplæring langt utover de alder egentlige kapitalistklasse, de folk og enhver vet hva det betyr. Hvis vi som rår over produksjonsmidlene, med fordeler nasjonalinntekten på den såkalte voksnings befolkning, det vil si alle over 15 år, gir det omlag 2235 kroner og uten gjorde ca. 0,67% av befolkningen,

å ta i betrakting at inntekten selv følgelig måtte stige med voksende faglig kvalifikasjon, gir det en ganske rommelig levestandard befolkningen tatt under ett.

Hvis vi hadde hatt et sosialistisk samfund her i landet og ikke et kapitalistisk ville det gi rommelige kår og aliteten enn det vi her har antydet, fordi et slikt samfund ikke ville ha hatt arbeidsløshet, og det ville under alle omstendigheter ha gitt en høyere nasjonalinntekt.

Virkarakteriserte innledningsvis nasjonalinntekten som det overskudd befolkningen skal leve av. Det vil altså si bruttoverdien av all produksjon med fratrekk av utgifter til råvarer, drivstoff og andre hjelpe-mådler, og med fratrekk av utgiftene til vedlikehold av de produktive anlegg, maskiner, fabrikker o.s.v. Og dessuten med fratrekk av det som må settes tilside til fornyelse av de produktive anlegg etterhvert som de slites ut. Hvis en nå skal se på levestandarden etter krigen, så er det det förste klart at de produktive anlegg i landet ikke blir fornyet og vedlikholdt i tilstrekkelig grad, at vi med andre ord fører på kapitalen. Det er derfor selvsagt at vi i första omgang må gi avkall på noe av vår levestandard for å bringe vårt produksjonsapparat opp til den gamle standard. Her er det forutsatt at det ikke kommer til krigshandlinger på norsk jord. Får vi det blir det selvfølgelig en helt annen "tæring" på vår realkapital, fordi en krig vil bety at en stor del av fabrikker og anlegg blir ødelagt. Men det er i denne forbindelse riktig å fremheve at en også etter krigen 1914/18 var tilbøyelig til å overdrive den tid som gjenoppbygningen ville ta. Og med den teknikk som vi idag rår over er det klart at vi med innsats av befolkningens samlede produktiva kraft ikke vil behöve hverken 5 eller 10 år for å reise på ny det som er blitt revet ned. Men det er, uten videre innrømmet at det vil gi lav levestandard så lenge nybeisningen pågår. Det vil det arbeidende folk ikke ha noe å innvende mot hvis det selv kommer til å eie det som blir bygget.

Imidlertid er det tydeligvis ikke disse forhold som de borgerlige skribenter tenker på når de skriver om den lave levestandard. De regner med at vi blir utplyndret av tyskerne i en dobbelt forstand. For det første be-

slaglegger tyskerne en meget stor del av vår produksjons-avkastning til militære formål. For det annet blir alt den rokyrerer betalt med penger som enten ubetales over statsbudgettet eller direkte gjennom Norges Bank. Og det fører, sier de, til at det norske folk blir sittende

med en svær statsgjeld som det ikke ville ha hatt arbeidsløshet, og det ville under alle omstendigheter ha gitt en høyere nasjonalinntekt.

Dels er det lån som staten har opptatt i forbindelse med tyskernes militære dis-sjoner. Nå er vel disse lån kommet opp nær 2 milliarder kr. Dels er det penger som tyskerne har hevet i Norges Bank, ve-kommende årsskifte 1943/44 vil det sanns-vis være en sum på omlag 8 milliarder kr. I alt altså omtrent 10 milliarder kr. Hvo-meget det kan bli før krigen er slutt ve-vi ikke. Skal vi nå bli sittende med den gjelden? Hvis de her i landet som lever sitt arbeide erkjenner hva slags gjeld er, så kommer vi ikke til å betale rente av denne gjeld. Hvem er det nemlig vi står i gjeld til, og etter de borgeliges mening skal betale renter og avdrag til?

Det er åpenbart ikke til tyskerne eller til andre utlendinger. Det er de her i landet som under okkupasjonen har tjent informuer på tyskerne og på sine landsmenn med andre ord fører på kapitalen. Det er disse folk som har plassert sine flodige pengemidler i banker og forsikrings-selskaper og i Norges Bank, og som når k-sjogen er forbi ønsker å varte opp med de rettigheter som de på den måte har er-hvet seg. Det er absolutt nødvendig at det store flertall av vårt folk, som lever av sitt arbeid og fortsatt skal leve av det, uten nölen tar det standpunkt at om nødvendig vil gjøre en revolusjon. Det er ikke en stor del som setter en strek over alle disse mi-lia-

Det arbeidende folk i vårt land er villige til å ta på seg gjenoppbygningen av vårt produksjonsapparat, men ikke for det faktisk skal bli deres eiendom som gjennom de tunge okkupasjonsår har sopt penger inn med den ene hånden, mens de holdt et norsk flagg i den andre. Det som folket skal bygge opp skal bli folkets eiendom, og vi vet at våre produktiv-krefter er tilstrekkelige til å gi en høy levestandard til alle som er villige til å produsere,

For kapitalistene er det spørsmål om å få mest mulig av gjelden anerkjent, så av den som det arbeidende folk kan forordnes historie, og uten å sulte ihvel helt. Men folkets bredhjelpekilder sammen med ubeskåret masser ikke bare her i landet, men i alle land vil nekte å slave for de som har tjent penger under krigen.

Denne nekelse er revolusjon, og kan ikke innebære annet enn at det arbeidende folk tar makten i samfunnet og virkelig gjør sin rett til det som de selv bygger og produserer. - Det er sosialisme.

R.B.

Amerika er kapitalismens hovedland.

Det er den eneste kapitalistiske stat som innenfor sine grenser har alle de råstoffer og naturlige hjelpekilder som er viktige for industriell produksjon, og som har dem i veldig målestokk. Dens befolkning er gjennom emigrasjon bygget opp på blomsten av de europeiske landungdom, dens arbeidsliv rår over en sum av arbeidskrafter som er større enn i noe annet industriland og teknisk bedre kvalifisert enn noe annet. Den kapitalistiske produksjon behøvde i Amerika ikke å kjempe seg frem mot alle de sosiale og rettslige stengsler som feudaltidens Europe bød på, og da den industrielle utvikling begynde forholdsvis sent behøvde ikke industrien å slepe på gammel teknikk, den kunne starte på det som var det mest fremskredne i europeisk industri. Det førte til en økonomisk ekspansjon uten side-stykke i kapitalismens historie, og gjorde landet til alle kapitalisters mønster, til drømmelandet for de som ville frem i verden.

og bankfyrster ble dens herrer.

Den tidligere ukjente velstand som Amerika på denne måten erhvervet seg ble opprettholdt i årene etter forrige verdenskrig, og rasjonaliseringen i 20-årene som ble ledet av den amerikanske industrien ga de arbeidende i Amerika en levestandard langt over Europas, og skapte den amerikanske overklassen - på forhånd eventyrlige rikdom. Under høykonjunkturen 1925-29 var Amerika skoleksemplaret for all kapitalistisk agitasjon. Hér var landet uten forsorgsvesen, uten arbeids-ledighetsunderstøttelse og uten noen av elle de "halvsosialistiske" stats-inngrep som etter gjengs borgerskig oppfatning er roten til alt ondt og alle krisers egentlige årsak. Amerika var landet med de grenseløse muligheter, og den amerikanske oppinnion selv var preget av en uhemmet optimisme. Da Herbert Hoover, den oppreklaerte veldedighetssjef fra den amerikanske hjelpeaksjon i Belgia under Verdenskrigen, ble valgt til president i 1928, var det under slagord som "velstand for alltid", "i Amerika skal ingen sulte og fryse" o.l. - Men det skulle vise seg at kapitalismen i Amerika allikevel ikke var så rent forskjellig fra den i Europas gamle land. Også i Amerika virket det som vi sosialister kaller kapitalismens lov: Massens kjøpekraft holder ikke tritt med økende produksjon, lønnen høves ikke og arbeidstiden senkes ikke i takt med den tekniske utvikling og ender på det blir en krise. Sommeren 1929 kom denne krisen i Amerika, voldsom som en flodbølge og fullstendig overras-kende på en befolkning som ikke visste hvilke krefter som her var i spill.

Den manglende avsetning tvang produksjonen ned, bedriftene måtte innstille, banker i tusentall lukket, arbeids-ledigheten steg med svimlende fart, hele samfunnet ble fullstendig kastet inn i en panikkartet utvikling. I løpet av 2 år sank den amerikanske industriproduksjonen til det halve av hva den hadde vært under høykonjunkturen, og forrige verdenskrig ble helt omsnudd. Hele den øvrige kapitalistiske verden kom i gjeld til de amerikanske kapitalister, de amerikanske industriarbeidsløse og langt flere millioner av ruinerte farmere som måtte gå fra

Det var europeisk kapital, først og fremst engelsk som finansierte den industrielle utvikling i U.S.A., og helt inntil forrige verdenskrig var Amerika et skyldnerland. Verdenskrigen 1914-18 endret denne situa-sjonen fullstendig. Amerika kom bare til å delta i krigen i begrenset målestokk og dets direkte krigsut-ifter var minimale. Krigen ble ikke fritt på amerikansk jord, og det var et lite antall amerikanske soldater som fallt på slagmarken. Til gjeld ble Amerika de alliertes krigs-leverandør nr. 1, og forsynte de krigførende stater både med våpen, ammunisjon, levnedsmidler og klar i enorme mengder. Både industri og landbruk hadde under verdenskrigen en konjunktur uten sidestykke i lan-dens historie, og de ubegrensede arbeidskraft gjorde at forholdet mel-lom Europa og Amerika i løpet av denne krisen i Amerika, voldsom som en flodbølge og fullstendig overras-kende på en befolkning som ikke visste hvilke krefter som her var i spill. Den manglende avsetning tvang produksjonen ned, bedriftene måtte innstille, banker i tusentall lukket, arbeids-ledigheten steg med svimlende fart, hele samfunnet ble fullstendig kastet inn i en panikkartet utvikling. I løpet av 2 år sank den amerikanske industriproduksjonen til det halve av hva den hadde vært under høykonjunkturen, og forrige verdenskrig ble helt omsnudd. Hele den øvrige kapitalistiske verden kom i gjeld til de amerikanske kapitalister, de amerikanske industriarbeidsløse og langt flere millioner av ruinerte farmere som måtte gå fra

FREMIDEN

Mr. 6. Januar 1944

61.

Eksp. Janua

Arg. 1944

17.58